

M. I. N. D.

Jézus a mi társunk. A kolibri,
mint a jezsuiták szerint oly sok
minden, légyből való. Kétségtelen,
nem sokkal nagyobb a légnél, kisebb
a dongónál, úgyhogy lehet egy légy
és egy dongó keveréke. Légy és
madár – a tartományfőnök szerint,
mivel először fekete, aztán
szürke, később rózsaszín, majd vörös,
ha nap éri a fejét, szivárványos,
s amúgy ért ógörögül, továbbá
háromunciányi, miként emberben
a lélek, olykor a súlya tizenkét
granum, mint olvasóban egyetlen
kőnehéz szentjánoskenyérmagé.
De tudjuk-e, kitől is származik?
A neve annyi, amennyi száma
a vidékeknek és a bíboré,
amelyet a pompás kardinálisok
folyton-folyvást a testükön viselnek.
Az ékszerésmérleg serpenyőjében
fészkel, amellyel aranyat mérnek,
s nem nagyocskább, mint azok a lények,
amelyeket díszítésként olykor
mutató színekkel festenek
könyvek margóira, ámbár a csőre
vékonyabb a jó ruhavarrótúnél,
és száradó fűszálként törekeny.
Fészket szálaiból fonja a bőven
termő gyapotnak, röpte gyors, jobban
szárnymozgása nem látható, miként
a lódarázsé, ha az ember mellett
elszáll, lehetetlen észrevenni.

Harmattal, nektárral, táplálkozik
tűzzel, de a rózsára nem telepszik.
Október havában szokott kimúlni
vagy elaludni, napos helyen, ágon
a lábával függeszkedve, születni
újja vagy fölébredni áprilisban.
Bízást mondjuk újjászületettnek.
A füttye édes, oly állandósággal
árad belőle a dal, hogy soha
senki nem veszi észbe, ekkora
testecskeből miként származhat ily
bódító és fenséges ének,
amely vetekedik Ambrosius
himnuszaival. Mindez Isten nagyobb
dicsőségére.